Sönderjylland

Det truede Firkant.

I „Hejmdal" skrives blandt andet:

AabenraaAmt nøder denneGang med det bedste Valgresultat, nemlig 59 danske og 62 tyske Valgmænd imod 40 dansk og 72 tyske Valgmænd i 1908. Vi har altsaa vundet 19, Tyskerne derimod tabt 10 Valgmænd i Aabenraa Amt. Vi har denne Gang under Valgarbejdet ryddet grundigt op med mange Misbrug, som tidligere er gaaet i Svang. Et før Valget afholdt Tillidsmandskursus, som talte over 80 Deltagere fra Amtet, har gjort udmærket Gavn. Vore Tillidsmænds Aarvaagenhed og Paapasselighed blev vakt, deres Arbejdsevne og Arbejdsvilje skærpet, deres Forstaaelse af Valgarbejdets Betydning og dets praktiske Udførelse udvidet. Det maa siges til Ære for Tillidsmændene i Aabenraa Amt, at de har udført det brydsomme Valgarbejde med Omtanke, med Offervillighed og Energi. Og Arbejdets Anstrængelser, som under alle Forhold vilde have givet en god Samvittigheds Fred, er bleven kronet med Sejrens gyldne Frugter.

Det fortjener især at fremhæves, at vi har taget alle tredje Klasser i Amtets Landdistrikter paa 3 nær, og helt igennem — en Undtagelse danner her kun Graasten — med meget betydelige, ja enkelte Steder endog med ligefrem knusende Flertal. Uge vundet! Holebøl vundet! Det giver Situationen for alle dem, der kender Forholdene i Aabenraa Amts Landdistrikter.

Det er fristende at fremdrage andre Enkeltheder, at dvæle ved Sejrene i Bedsted, i Adsbøl, i Klipleb, i Ringenæs, i Graasten og mange andre Steder, men vi maa se bort derfra af Hensyn til Pladsen. Et bør imidlertid fremhæves, at „Indre Mission" i Aabenraa Amt har kæmpet med stor Hæder i vore Rækker. Og dette gælder begge Retninger. Ogsaa Tilhængerne af „Det gamle Budskab" mødte trofast ved Valgbordene. I en enkelt Valgklasse gjorde deres Stemmer endog Udslaget.

For faa Aar siden talte Dr. Hahn store Ord om, at Aabenraa Amt snart var „indtysket". Valgdagen viste, at Danskheden er i Fremgang over hele Linjen. Og i Lørdags modtog vi fra en af vore Venner en Lykønskning, som slutter med de Ord: „Den truede Firkant" er lige ved at blive forvandlet til „det ideelle Gjørne".

Noble Modstandere.

Under Valghandlingen paa „Harmonien" i Sønderborg forefaldt der ifølge „Dybbøl-Posten" en bemærkelsesværdig Hændelse.

„Valgforstanderen, Herredsfoged Klinker, gjorde Forsøg paa at erklære en Del danske Stemmer, som var afgivne i anden Klasse, for ugyldige. Sagen var den, at den ene af de to danske Valgmænd, Rentier Frits Hansen, Løstertoft, var bleven benævnt paa tre forskellige Maader. 3 Stemmer lød paa Frits Hansen, 7 paa F. C. Hansen, og 8 paa Rentier Hansen, og det mente Hr. Klinker kunde give Anledning til Tvivl om, hvem der var ment, og vilde have dem opført for tre forskellige Personer. Imidlertid optraadte Dr. Juhl, der var Bisidder, paa en energisk Maade og udtalte, at efter hans Mening kunde der ikke være Tvivl om, at det var een Person. Der opstod et Ordskifte mellem Klinker og Dr. Juhl, som havde til Følge, at fire tyske Vælgere af første Klasse forlod Valglokalet og udtalte, at under saadanne Forhold vilde de hellere give Afkald paa deres Valgret. Valgbestyrelsen godkendte nu Stemmerne, og derefter gik der hurtigt Bud efter de paagældende Vælgere. Den ene, en Forretningsmand, var dog ikke til at faa fat i, medens en anden, der gav Møde, stemte paa sig selv i Stedet for paa de tyske Valgmænd.

Vi mener, det var mindre betænksomt af Hr. Klinker at gaa til Værks paa den Maade. Derimod er de nævnte tyske Vælgeres Optræden al Ære værd. Det er da endelig rart at have med noble Modstandere at gøre."

Tyskfrisindet Yukelighed.

Fra Løgumkloster skrives til „Vestslesvigs Tidende": Ved Valget her i Byen fik man at se, hvad de tyske Frisindede kan gøre for Danskerne. Vi var i anden Klasse 8 Danske, 6 Frisindede og 13 National-liberale, og der blev altsaa Omvalg mellem Danskerne og de National-liberale. Da Danskerne hjalp de Frisindede igennem i tredie Klasse, saa mente vi, at de nok kunde hjælpe os i anden Klasse. Men nej, det kunde der ikke være Tale om. Der maa kræves en Redegørelse fra tysk-frisindet Side. Hvis de vil optræde paa den Maade, vil Danskerne selvfølgelig tage Konsekvensen, ikke alene ved Landdagsvalg, men ogsaa ved Rigsdagsvalg."

Om Valget i Tønder skrives i samme Blad: „Valget her i Byen blev noget af en Karikatur, eftersom Byens største Parti, det tysk-frisindede, som sejrede ved Rigsdagsvalget i Fjor med 365 Stemmer mod 308 for Schifferer, aldeles svigtede, saa at der valgtes lutter national-liberale Valgmænd i alle Klasser. Man forstaar ikke ret en saadan Holdningsløshed, thi vel er de tyske Frisindedes Idéaler saa stærkt falmede, at man ikke ret kende Kuløren, men alligevel kan Partiet dog ikke blive helt demoraliseret i Løbet af et Aars Tid. Der maa være noget galt med Ledelsen."

En kvindelig Missionær truet med Udvisning fra Jels.

For et Par Dage siden, skriver „Modersmaalet" af 21. Maj, modtog nærværende Blad Meddelelse om Politiets Indgriben overfor en kvindelig Missionær i Jels. Redaktionen anmodedes imidlertid samtidig om ikke at nævne Sagen. Da den nu er draget frem i et Par andre Blade, er der ingen Grund til at holde Tildragelsen skjult.

Det drejer sig om den bekendte dansksindede kvindeligeMissionær Fru Andrea Gehlert Franks, der er engelsk Undersaat og i mange Aar har forestaaet den skandinaviske Sømandsmission i Kalkutta, hvor hun ogsaa ofte har haft Lejlighed til at tage sig af tyske Sømænd.

Fru Franks har Slægtninge i Jels. Som ung har hun selv opholdt sig paa Egnen. Flere af hendes Paarørende har haft Pladser der, og ifølge disse gamle Forbindelser er hun altsaa bleven opfordret til, engang naar hun kom hjem, at tale i Jels om sin Mission i Asien.

Da Fruen for Tiden gæster Danmark, kom hunLørdag den 17. Maj til Jels for at tale paa „Landbohjemmet". Da Mødet var godt i Gang, saa man en Pikkelhue dukke op. Mødets Leder, FarverMagne Hansen gik derfor ud for at tale med Gendarmen. Denne opfordrede Fruen, der holdt Foredrag, til at følge med til Amtsforstanderen, Koch paa Mariegaard.

Amtsforstanderen tiltalte Fru Franks paa Tysk, og hun svarede paa Engelsk. Da Amtsforstanderen var ukyndig i dette Sprog, maatte han ty til Dansk.

Fruen gav derpaa nogle Oplysninger om sin Person, samtidig med at hun meddelte, at hun var engelsk Undersaat.

Ved disse Oplysninger blevAmtsforstanderen maaske noget betænkelig. Han meddelte dog Fruen, at hvis hun vendte tilbage til „Landbohjemmet" for at fortsætte Foredraget om sin Sømandsmission, vilde hun blive udvist.

Mødet blev derfor afbrudt.

—Det er unødvendigt at knytte yderligere Bemærkninger til disse Kendsgerninger, der taler saa godt for sig og giver et saa udmærket Billede af de Kaar, vi lever under.

Hvad mon Amtsforstander Koch mener om at se sit Navn knyttet til denne Begivenhed? Fru Franks er nemlig ingen tilfældig Foredragsholderske, men som det fremgaar af ovenstaaende, en over hele den skandinaviske Missionsverden kendt og højt skattet Personlighed, hvis Gerning ogsaa værdsættes i engelske og tyske Kredse.

Skodborg. Om den tilkommende Sognepræst fortæller en Mand paa Als „Hejmdal" bl. andet:

Pastor Asmus Christiansen, der for Tiden er Diakonisepræst i Lichtenrade ved Berlin, nedstammer fra en gammel alsisk Bondeslægt. Han er født i Stubbæk ved Aabenraa og er 45 Aar gammel.

Hans Hustru er ligeledes fra Stubbæk, hun er en Søsterdatter af den bekendte og højtagtede Gehejmeraad Jürgensen, der i en Aarrække var Amtsdommer i Rødding.

Christiansen var Præst i Tandslet i 13 Aar (fra 1893—1906) og drog herfra til Lichtenrade, hvor han overtog Ledelsen af den derværende Diakonisseanstalt, hvis Søstertal i de syv Aar er steget fra 60 til 220.

I Tandslet har hans Virksomhed som Sjælesørger sat dybe Spor; men ikke der alene, ogsaa rundt i Nordslesvig spores hans Virksomhed som før, og mange Guds Børn vil sammen med mig glæde sig over at se ham vende tilbage til vort kære Nordslesvig, som han elsker saa højt! Hans klare, stærke Forkyndelse, som er fri for alt Partivæsen, er noget, vi trænger til netop nu, da vort kære Land er saa opfyldt af Splid og Strid.

I de senere Aar har Pastor Christiansen hver Sommer holdt Foredrag i Vorupør i Jylland, paa de Konferencer, som afholdtes der af den bekendte Pastor N. P. Madsen, hvis Tolk han ogsaa ofte har været ved Møder, som denne har holdt rundt om i Tyskland. En Del af N. P. Madsens Bøger har Christiansen oversat til Tysk.

Den Vej, Udviklingen skal gaa. Det tyske Blad i Sønderborg har fra „en ung Alsinger" modtaget et længere Indlæg „om Aarsagerne til Valgresultatet" m. m., hvori det hedder:

„Den, der skriver disse Linjer, kunde fra sin Hjemstavn anføre mindst et Dusin Tilfælde, hvor Sønner af gode Hjemmetyskere er gaaede over i den danske Lejr. Det begynder i det smaa. Straks efter Konfirmationen indmelder de unge Mennesker sig i Gymnastikforeningen, som der næsten findes en af i hvert Sogn, og hvor der drives Fodbold, Gymnastik, Folkedanse o. s. v. Disse Foreninger er i og for sig absolut upolitiske, men Sagen er, at de faar Tag i Ungdommen, der saa efterhaanden glider over i Ungdomsforeningerne, og saa har vi Ungdanskere. Det er dankeligt for Hjemmetyskernes Børn at unddrage sig Gymnastik- og Ungdomsforeningernes Indflydelse. I de fleste Tilfælde er de i Minoritet, og der hører en stærk Karakter til at hævde sin Tyskhed under saadanne Forhold. Det er derfor forstaaeligt, at Hjemmetyskernes Børn saa tidt gaar tabt for Tyskheden."

Artiklen slutter med en kraftig Henstilling til Den tyske Forening om at tage Affære og skænke Ungdomssagen større Interesse.

Arrild. Dødsfald. Atter er een af de gamle i Arrild Sogn kaldt bort, idet Aftægtsmand, forhenværende Smedemester Nis Christian Mamsen i Roost døde Lørdag Aften den 17. Maj. Han var født i Roost den 7. Juli 1836 og var altsaa i sit 77. Leveaar. Nis Mamsen var altid en dygtig og stræbsom Haandværker, der vasede sin Gerning, og han var en agtet Mand. Han var Veteran fra Krigen i 1864; i den tysk-franske Krig 1870—71 maatte han som Landevarnsmand i nogle Maaneder gøre Tjeneste i en Garnisonsbataillon i en tysk Fæstning ved Østersøen. Trods saaledes at have været med i 2 Krige, kunde han dog ikke opnaa at faa Veteranhjælpen. Mamsen var en stor uafhængig dansk Mand, der næppe nogen Sinde har manglet ved et Valg, og han mødte uden Opfordring. Det blev derfor en Selvfølge, at han efterhaanden fadinde med flere Tillidshverv, for Eks. Menighedsrepræsentant, Medlem af Mejeribestyrelsen og lignende. For nogle Aar siden overtog hans eneste Søn Peter Mamsen hans Forretning og Landsted, og Sønnen slægter Faderen paa i alle Maader. T.

Religion og Valgret.

Ved et Møde i Nærheden af Vejle udtalte Kultusminister Appel forleden, at „der er et religiøst Moment i dette, at man ikke sætter Skjel mellem Landets Vælgere."

I den Anledning skriver „Kbhvn" bl. A.:

Hvis Ministeren dermed har ment, at Tanken om den lige og almindelige Valgret aldrig var kommen ind i Verden, hvis Kristendommen ikke havde været, saa er dette naturligvis rigtigt. Hedenskabet havde aldrig affødt denne Tanke; den er et Produkt af Kristendommens Broderskabstanke; man mente, at naar alle Mennesker er Brødre, saa maa ogsaa alle have lige Antal i Statens Styrelse.

Men hvis Ministeren mener, at Kristus eller Apostlene har tænkt sig den lige og almindelige Valgret som en nødvendig Konsekvens af alle Menneskers Broderskab, saa er dette næppe rigtigt. Det, som vi kalder Statsforfatninger, interesserede de sig ikke det mindste for. Ganske vist havde Kristus et overmaade radikalt socialt Program; thi den praktiske Gennemførelse af Broderskabstanken vil medføre radikale Forandringer i de sociale Forhold. Men det var aldrig hans Tanke, at Broderskabstanken skulde gennemføres ved udvortes Foranstaltninger; det var hans Tanke, at den skulde gennemføres indenfra, saaledes at Menneskene kom til at elske hinanden som Brødre og behandle hinanden som Brødre ganske uden Hensyn til, hvordan Statsforfatningen var. Den kristelige Broderskabstanke kan med andre Ord gennemføres under en hvilken som helstStatsforfatning, ogsaa under det enevældige Monarki, hvis Menneskene er gennemtrængte af Broderskabsfølelsen; men den kan aldrig gennemføres uden Broderskabsfølelsen, selv under den mest udstrakte lige og almindelige Valgret.

Det er vistnok heller ikke Ministeren Appels Mening, at den lige og almindelige Valgret er en nødvendig Konsekvens af den kristne Broderskabstanke. Han vil vistnok snarere være enig med os i, at den kan ogsaa være en Karikatur af denne Tanke . . . .

Hvis Minister Appel havde sagt, at den lige og almindelige Valgret var et guddommeligt Straffemiddel, som Gud maatte gribe til, naar Overklassen glemte sin broderlige Pligt overfor Underklassen, saa var han vistnok kommen Sandheden temmelig nær ogsaa under den nuværende politiske og sociale Situation rundt om i Verden. Den lige og almindelige Valgret vil jo nemlig, naar den gennemføres helt uden mindste Indskrænkning, bringe den saakaldte Underklasse til Magten, da denne, efterhaanden som Industrien vorer, vil blive langt den talrigste. Men denne Underklasse er, takket være Socialdemokratiet, befjælet af alt andet end Broderskabsfølelse overfor Overklassen. Den lige og almindelige Valgret, konsekvent gennemført, vil altsaa føre til et nyt Forsøg paa at virkeliggøre Broderskabstanken uden Broderskabsfølelse; eller rettere, man vil gennemføre den kristne Broderskabstanke ved Hjælp af Had til „Brødrene". Hvordan denne Gennemførelse vil komme til at tage sig ud i Praxis, kan man næsten tænke sig.

Diakonissestiftelsens Jubilæum.

(„Kr. Dgbl." af 27. Maj.)

Morgenandagt. — Ved Søstrenes Grave.

Der var Fest i Gaar paa Diakonissestiftelsen.

Man saa det ikke blot af de mange Dannebrogsflag, der vajede overalt paa Stiftelsens Grund, men ogsaa af Flaguingen i de omliggende Kvarterer. Alle Vegne vajede Dannebrog i det yderste Frederiksberg.

Ved Indkørslen til Diakonissestiftelsen var der plantet en Flagalle hvis Stænger var omvundne med grønne Guirlander, hvori sandtes hvide Syrener og røde Tulipaner.

Medens Splitflaget vajede over Sygehuset, saas over Moderhuset det særlige Diakonisseflag: en blaa Dug med en hvid Due, der bringer det forjættende Olieblad.

Særlig Opmærksomhed vakte en mægtig Laurbærkrans med hvide Roser, der prydede Dronning Louises Buste i Moderstiftelsens Have.

Paa de hvide guldfignerede Silkebaand læstes: Den danske Diakonissestiftelse 1863—1913.

Overalt i Lokalerne var der smykket med Blomsterdekorationer, og i Kirken, hvor Jubilæumsdagen mindedes med Morgenandagt, var Stolerækkerne omvundne med Bøgegrene, og paa Alteret var der hentet hvide Roser.

Past. Bruun-Rasmussen, der ledede Morgenandagten, havde som Tekst valgt Davids 115. Salme: Ikke os, Herre, ikke os, men dit Navn give du Ære osv.

Fra Kirken begav Forsamlingen sig hen paa Fasanvejens Kirkegaard til **Søstrenes Grave, der ligger i en Firkant med Louise Conrings Grav som Midtpunkt.**

I Processionen saas foruden Stiftelsens Præster, Forstanderinden og en Del Søstre, flere fremragende Gæster, saaledes Biskop Lønegreen fra Hernøsand, Forstanderen for „Kaiserswerth", Pastor Sturzberg, Pastor Oschmann fra Strassburg, Pastor Palmroth, Åbo, den svenske Pastor Nordstrøm samt Pastor Jansen fra Kristiania.

Efter at Pastor Dalhoff havde nedlagt en Krans paa Louise Conrings Grav og holdt en Mindetale om den afdøde, vendte Selskabet tilbage til Diakonissestiftelsen, hvor der spistes Frokost.

Lidt over Middag samledes alle hjemmeværende Søstre for med Præsterne og Forstanderinden i Spidsen at vandre Processionen til Frederiksberg Kirke.

Festgudstjenesten

i Frederiksberg Kirke fik et overmaade smukt Forløb.

Allerede en halv Times Tid inden Gudstjenestens Begyndelse var Tilstrømningen stærk, og hvidsløjfede Studentermarschaller modtog de indbudte og førte dem paa Plads.

Kirkens Indre var smukt pyntet med Guirlander af grønt og gylden Guldregn, som i Forbindelse med de elektriske Lysekroner skabte en egenartet smuk Feststemning.

Blandt de talrige Repræsentanter for Geistligheden bemærkedes Biskopperne Balslev, Sørensen ogWegener, Stiftsprovst Hoffmeyer, Provsterne Schultz-Lorentzen og Ussing, Præsterne Busch, Fibiger, Skovgaard-Petersen og Steen, foruden endnu en Række Præster fra baade Land og By.

Af Ministrene havde Konseilspræsidenten, Kultus- og Justitsministeren givet Møde, medens Universitetet var repræsenteret af Professorerne Fr. Torm og Cl. Wilckens.

Desuden saas fhv. Hofmarskal, Kammerherre Orholm, Kammerherre Barner, Statsraadssekretær Koefoed, DepartementschefenDamkier og Wulff, Formanden for Frederiksberg Kommunalbestyrelse, Landstingsmand, Overretssagfører Godskesen.

Præcis Kl. 1 ankom Deres Majestæter Kongen og Dronningen samt Prins Harald og Prinsesse Helene og Prinsesserne Thyra og Dagmar. De fyrstelige Personer modtoges ved Indgangen til Kirken af Formanden for Diakonissestiftelsen, Overretssagfører Mygind, og Forstanderinden, Frk. Sophie Zahrtmann, og under Præludium fra Orglet førtes de op gennem Kirken til Pladserne til venstre for Alteret. Just som alle havde indtaget deres Plads, kom Prins Valdemar, der var blevet lidt forsinket, til Stede.

Biskop Østenfeld taler.

Gudstjenesten indledtedes med en Salme forfattet i Dagens Anledning af Pastor N. Dalhoff, hvorefter Biskop Østenfeld prædikede ud fra 2. Kor. 4, 6—7.

Efter kort forinden at have mindet om, at Kristus er Herren, men vi Tjenere, forkynder Paulus i disse Vers under stærkt personlig Form Guds Riges Udbredelse.

Gud har ladet Lyset skinne ind i vore Hjerter. Paulus kendte Mørket derinde, men havde ogsaa erfaret, at Lyset havde vundet Sejr over Mørket og saaledes gjort det muligt for Mennesker at naa til Virkeliggørelsen af det, vi er anlagt paa.

Men denne Befrielse skal tjene til at bringe Guds Herlighed videre ud. Der er jo Mørke nok at kæmpe imod, og der kræves Troskab i Kampen.

Og den Skat, vi har faaet betroet, har vi i „Lerkar", d. v. s.: vi er kun skrøbelige Redskaber i Guds Haand, og der møder os store Vanskeligheder, alt dog kun, for at Gud alene maa faa Æren.

Disse Erfaringer, som Paulus havde gjort, har Kristi Menighed gjort mange Gange siden. Brændpunktet i det hele er Guds Kærlighed til os i Jesus Kristus, og naar vi faar den i Eje, vil vi ogsaa blive i Stand til — trods vor Skrøbelighed — at herliggøre Gud.

Det er en Festdag, vi i Dag fejrer for Diakonissesagen i den danske Menighed, den Gerning, som ogsaa tjener til at fordrive mange Slags Mørke. Der er Tak i vore Hjerter til Gud for det Arbejde, der herigennem er udført i de svundne Aar.

Men vi vil ogsaa minde hinanden om, at det er Guds Kaldelse, Udvælgelse og Kraft, der maa være Drivkraften i dette Arbejde. Saaledes stod det ogsaa klart for Dronning Louise og for hendes Medarbejdere, og saaledes maa det blive ved at være.

Og naar vi tænker paa de svundne Dage, vil Tankerne ogsaa dvæle ved det, der blev forsømt. Men herved vil Takken kun gøres end dybere til ham, der fuldkommer sin Kraft i vor Magtesløshed. Da bliver hver Glæde og hvert et Savn et Trin paa vor Himmelstige. Da bliver Jubilæet i Dag det „Fremad!" som det ogsaa gerne skulde være — Gud alene til Ære.

Pastor Dalhoff taler.

Efter Biskoppens Prædiken optrak Diakonissestiftelsens Præst, Pastor N. Dalhoff, de store Linier for Udviklingen af Diakonissearbejdet gennem de 50 Aar under Mottoet: „Herren har gjort store Ting imod os; vi blev glade."

Begyndelsens til Diakonissesagen var saare ringe, men den viste sig at sidde inde med rige Udviklingsmuligheder.

Den meste Hjælp, der dengang ydedes, var af privat Art og derfor meget spredt, og Kirken havde kun i ringe Grad Syn for, at den ogsaa havde en Gerning at gøre udenfor Guds Hus, i de tusinde Hjem.

Ogsaa var det at give sig helt hen til saadan at hjælpe Mennesker noget næsten uhørt. Derfor var det ikke let at faa fat Sagen i Gang. Gud beredte Vejen ved den forunderlige Samstemning, der sandtes mellem „de to Louiser".

Og siden har Gerningen udviklet sig saaledes, at nu hvert andet Sogn Landet over har sin Menighedspleje, foruden at der er taget en Mængde Særopgaver op til Hjælp for Børn og ulykkeligt stillede unge, og det har været til stor Velsignelse, at Arbejdet er blevet gjort i Tilknytning til Folkekirken.

Ja, talrige Institutioner er fulgt efter den første Begyndelse; men det, der har været det egentlig bærende, er, at der stod Personligheder bag Arbejdet, i hvem Guds Aand kunde gøre sin Gerning.

Og som fordum til Israel lyder det da ogsaa i disse Dage til os: „Gud har gjort store Ting mod disse!" De Ord kan vi tiltræde. Gud har visselig velsignet os rigt, og vore Hjerter er fyldt af Tak til ham derfor.

Det har været Lykkelige Aar, og det er med Glæde, vi kan fejre denne Dag og se frem til de kommende.

— — —

Saa snart Pastor Dalhoff havde forladt Prædikestolen, sang et Kor af Diakonisser et af Mads Nielsen forfattet Korværk med Musik af Th. Aagaard.

Derefter lyste Pastor Dalhoff fra Alteret Velsignelsen over Forsamlingen, og med Salmen: „Dig være mildeste Gud Fader) ——" sluttede Gudstjenesten, hvorefter de udenfor Kirken ventende Automobiler førte Gæsterne til Diakonissestiftelsen.

Fra Festmaaltidet.

Efter Kongefamiliens Bortkørsel holdtes der et lille Hvil. Rundt i den store, dejlige Have spadserede man eller samlede sig i Smaagrupper, hvor Samtaleemnet naturligt drejede sig særligt om Dagens Betydning.

Diakonisserne var komne ind fra hele Landet, kun de allernødvendigste Enkeltkræfter var efterladte derude i de mange store og smaa Virksomheder i By og paa Land.

Og det saas klart paa Søstrenes straalende Ansigter, hvor stor en Glæde det var dem at faa Lov til saaledes en Gang at samles.

Bag ved det smukke Kirkehus var der i Dagens Anledning rejst et stort Spisetelt med Plads til ca. 400 Mennesker. Her samledes alle de mange indbudte Gæster med Stiftelsens Søstre til en nydeligt arrangeret Festmiddag Kl. 4.

I det dejlige, straalende Solskin, der hentede sig et bedaarende, grønligt Skær fra alle Lundens Træer og kastede denne Glans ind overTeltet, fik det hele et øget Festskær. Dertil kom Guirlander og Baandslyngninger i rødt og hvidt, Bordpynten med frisk Løv og en Blomsterbuket ved hver Kuvert. — Ja, man kendte, at her havde Hænder, der var blevne øvede ved mangt et kærligt Arbejde for at gøre det lyst og godt for andre, været travle i glad Taknemlighed.

Her var ogsaa Sange, skrevne i Anledningen: en Takkesang, en Sang fra de gamle til de unge Søstre og en fra Søster J.

To og to sad Søstrene her mellem de mange Gæster, og mellem de mange Taler vekseledes der Ord om Mindet, der „lader som ingenting, men er dog et lønligt Kildespring."

Blandt Gæsterne, hvor den danske Gejstlighed selvfølgelig var stærkest repræsenteret, nævner vi iøvrigt i Flæng:

Ministrene Klaus Berntsen, Appel og Bülow, Kontorchef Damkier, Gehejmekonferensraad Oldenburg, Professorerne Torm og Wilkens, Biskopperne Østenfeld, Sørensen, Wegener, Koch og Poulsen, den før nævnte Række af udenlandske Repræsentanter for Diakonissehuse, Repræsentanter for Lukasstiftelsen, for Frederiksberg Kommune og en Mængde af Stor-Københavns Førstepræster.

Efter at man havde sunget det første Vers af Salmen: „Til Himlene rækker din Miskundhed, Gud!" og Pastor Dalhoff havde bedt til Bords, og imens flinke Hænder bar første Ret om, aabnede Stiftelsens Formand, OverretssagførerMygind, Talernes Række med en Tak til Kongehuset, dets nuværende Medlemmer, og idet der særligt mindedes om, hvor meget Diakonissesagen skyldte afdøde Dronning Louise.

Pastor Dalhoff talte om, at „Diakonissestiftelsen egentligt er Søstrene", og vendte sig dernæst til Repræsentanterne for de svenske, norske og finske Diakonissehuse, slog saa om til Tysk og rettede en særlig Tak til Kaiserswerth- og Strassborg-Anstalternes Repræsentanter — til det første som alle evangeliske Diakonisse-Stiftelsers Moderhus, til det andet som det, der uddannede den første danske Diakonisse, Frk. Conring — efter at hun havde faaet sit første Indblik i Gerningen deroppe i Stockholm.

Ogsaa Lukasstiftelsen som den yngre Søster mindedes, hvorefter dennes Formand, Kammerherre Orholm, bragte en Tak fra Lukasstiftelsen for al den Hjælp og redebonne Kærlighed, denne havde mødt lige fra sin Begyndelse.

Fra Kristiania Diakonissehus bragte Pastor Jensen Tak og gode Ønsker, saaledes talte ogsaa Repræsentanterne fra Stockholm og Finland og Hernøsand, samt fraStrassburg og Kaiserswerth henholdsvis Præsterne Nordstrøm, Palmroth, Biskop Lønegren og Præsterne Brushmann og Sturzberg.

Kammerherre Barner bragte en hjertelig Tak fra de samvirkende Menighedsplejer, der skylder Diakonissestiftelsen saa mange trofast Arbejder.

Præsterne Fibiger og Steen hilste henholdsvis fra Kirkelig Forening for den indre Mission i Danmark og i København.

Doktor Nandrup og Professor Wilkens takkede for den Hjælp, Jubilaren havde ydet, henholdsvis til Frederiksberg Kommunes Hospitaler, fattige og gamle. Fra Sønderjylland, der ogsaa i mange Maader har faaet Raad og Vejledning fra Stiftelsen herhjemme, hilste Frimenighedspræst Thade Petersen. Departementschef Schlichtkrull omtalte den Hjælp, der fra Diakonissestiftelsen var ydet Arbejdet derude paa de vestindiske Øer med Børneplejestationerne under den nye Æra, siden det blev bestemt at beholde Øerne og gøre et nyt Arbejde ogsaa for den sociale Opkomst.

Licentiat Ussing mindede om Københavns Kirkefonds Gæld til Jubilaren og bragte en Tak fra Danmarks Præster, hvis Gerning i saa meget daglig saar Hjælp og Støtte fra de opofrende Menighedsdiakonisser.

Taleren fremdrog tillige nogle personlige Mindetræk fra Frk. Conrings Liv for at belyse, hvorledes Herren kan give Viljeskraft til et svagt Menneske og tilsønskede herudfra Diakonissestiftelsen altid at arbejde i Jesu Navn, KraftensNavn.

Søster Victoria bragte paa egne og Søstrenes Vegne en varm Tak til Forstanderinden, Søster Sophie, hvorefter Pastor Busch afsluttede den lange RækkeHalere, dels med at bringe en Tak for, at fra Diakonissestiftelsen fik Indre Mission sin første kvindelige Udsending, dels ved at takke paa de mange Tusindes Vegne, der ligesom Taleren selv havde haft nogle af deres kære inde paa Diakonissestiftelsens Sygestuer og kunde takke Gud for, at der var der bleven ydet de kære syge baade kærlig Pleje og aandelig Hjælp.

— — —

Ude paa Plænen samledes derefter de Hundreder af Gæster med Søstrene for at blive fotograferede.

Dagen sluttede med en Aftenandagt Kl. 8 i Stiftelsens lille hyggelige Kirke, hvis Stolestader ogsaa var klædt i Majdragt. Her talte Biskop Lønegren fra Hernøsand.

— — —

I Dag er der Udflugt til Skodsborg for Søstrene og de fremmede Gæster. Derefter Konference for Lederne og Bestyrelsesmedlemmerne.

Ordendekorationer og Udnævnelser.

Under 26. Maj er Formand for Diakonissestiftelsens Hovedbestyrelse, Overretsagfører N. G. Mygind, R. af Dbg., udnævnt til Dannebrogsmand, Kasserer ved Diakonissestiftelsen, Vekselerer U. G. Jantzen, R. af Dbg., udnævnt til Etatsraad, Præst ved Diakonissestiftelsen, Pastor N. Dalhoff, R. af Dbg. og Dbmd., dekoreret med Fortjenstmedaljen i Guld med Tilladelse til at bære den, og Overlæge ved Diakonissestiftelsen P. A. Fenger Justudnævnt til Ridder af Dannebrog.

Gaver.

Foruden de tidligere omtalte Gaver paa henholdsvis 10,000 Kr. og 7000 Kr., indkomne ved Indsamlinger, har Diakonissestiftelsen i Anledning af sit Jubilæum modtaget fra Fru og Frk. Aagaard et Beløb af 50,000 Kr., hvis Renter dog foreløbig er baandlagt, og fra Boet efter afdøde Apoteker Munch 20,000 Kroner.